

blot er blevet overfiredet, men overfiredet saaledes, at Udgiften har udgjort omtrent det Dobbelte af Bevillingen. Det er vel muligt, eller efter det Foreliggende endog sandsynligt, at en Amtmandsbolig af Sten overhovedet ikke kunde være opført væsentlig billigere. Men det er da uheldigt, at de i saa Henseende fornødne Oplysninger ikke have foreligget forinden man tog Bestemmelse om Bevillingen. Dette har foranlediget den foreliggende extraordinære store Uoverensstemmelse mellem Bevilling og Udgift. Man kan ikke skjønne rettere, end at Rigsdagen ved sin Beslutning over Statsregnskabet maa udtale sig over denne Overfirdelse. Men Udvalgets Flertal kan ikke samstemme med Indstillingen om, at Rigsdagen skal vedtage, at Overfirdelsen ikke kan passere. Det er muligt, at Arkitekten eller Amtmanden eller de begge have forjet sig, maatte endog saaledes, at et Ansvar kunde gøres gjældende mod dem. Dette er imidlertid et Spørgsmaal, der ikke her ligger for, idet det ikke har Noget at gøre med Rigsdagens Beslutning med Hensyn til Statsregnskabet. Arkitektens og Amtmandens Forhold have forsaavidt kun Betydning, som de bestemme Justitsministeriets Stilling til Sagen. Men nu foreligger der Intet som helst, som berettiger til den Opfattelse, at der skulde kunne gøres Ansvar gjældende mod Justitsministeren. Der er Intet, der viser, at han har nogen Skyld eller Medskyld i Overfirdelsen. Han har bygget sit Forslag om Bevillingen paa Tegninger og Overslag fra en Arkitekt, der efter Opfordring paa Stedet har undersøgt Forholdene og konfereret med Amtmanden og derfor maatte forudsættes at være i Stand til at udarbejde et fuldstændig paalideligt Overslag. Han har, før end Arbejdet paabegyndtes, indstærpet Amtmanden at paase, at Bygningsarbejdet blev udført paa hensigtsmæssigste Maade efter de udarbejdede Tegninger og Overslag og iøvrigt saaledes, at det bevilgede Beløb ikke overfiredes. Da han erholdt Meddelelse om, at Bevillingen ikke vilde slaa til, var det meste Bygningsmateriale skaffet tilveie ved Indkjøb eller Bearbejdelse, og der kunde selvfølgelig ikke være Tale om at give Ordre til at standse Arbejdet, hvad der endnu yderligere vilde have fordyret Foretagendet. Den første Meddelelse om, at Bevillingen var overfiredet, erholdt han først i Begyndelsen af Finantsaaret 1881—82; men Meddelelsen var ikke ledsaget af saadanne Oplysninger, at de kunde danne Grundlaget for en Begjæring om en Efterbevilling, ja saadanne havde han ikke engang erholdt i Begyndelsen af 1882 (jfr. Justitsministeriets Skrivelse af 25de Februar 1882). Først paa Tillægsbevillingsloven for 1882—83 var Ministeren i Stand til med Nytte at begjære en Efterbevilling, som imidlertid blev negtet. Iøvrigt er det med Hensyn til Bedømmelsen af en Ministers Ansvar for alt afholdte Udgifter af ringe Betydning, om han gjør et Forsøg paa at faae den efterbevilgede paa en Tillægsbevillingslov eller ikke.

I Henhold til Foranstaaende skal Udvalgets Flertal indstille, at Landstthinget vedtager, at Overfirdelsen passerer.

Mindretallet er lige saa lidt enig med Flertallet i, at Ministeren er uden Ansvar for sine Underordnedes Forsømmelser, som det under de givne Oplysninger tør frifjende Ministeren for selvstændigt Ansvar. Saaledes som Sagen foreligger, hvor ogsaa Flertallet erkjender, at Muligheden for et virkningsfuldt Ansvar overfor Arkitekt og Amtmand ikke er udelukket, vilde Mindretallet ikke kunne finde det forsvarligt at foreslaa Rigsdagen at fratage Ansvar overfor Ministeren, hvis Forhold til Sagen ingenlunde er bragt saaledes paa det Reene, at det kan siges at ligge alsidig oplyst for, og hvis efterfølgende Forholdsregler overfor de nævnte Ansvarlige ikke vidner om nogen udviklet Følelse for det Mislike i den hele Byggesag. — Mindretallet gjentager derfor Statsrevisorerne Høgsbro og Hørups Indstilling.